

ผมได้รับ อีเมล ดังต่อไปนี้

เรียน ศาสตราจารย์ นายแพทย์วิจารณ์ พานิช ที่เคารพ

ผมชื่อ ปัจจุบันเรียนปริญญาโท สาขาผู้นำทางสังคม ธุรกิจและการเมือง มหาวิทยาลัย ผมติดตามอ่านผลงานของอาจารย์อย่างสม่ำเสมอใน Goto Know และได้รับประโยชน์ พร้อมทั้งมุมมองใหม่ที่ผมคิดไม่ถึงหลายประเด็น

ช่วงนี้ผมกำลังอ่าน [literature review](#) เพื่อทำ [วิทยานิพนธ์](#) ผมเกิดข้อสงสัยและคิดวonderคำตอบมาหลายสัปดาห์ แต่ยังไม่มีความมั่นใจที่แน่นอน ปัญหา คือ ผมจะเขียนสรุปจากสิ่งที่ผมอ่านในบทความต่างๆ อย่างไร ยกตัวอย่างเช่น ผมอ่านบทความชิ้นหนึ่ง สมมติเนื้อหามี 10 หน้า ตั้งแต่หน้า 11-20 แล้วกันนะครับ เมื่ออ่านเสร็จ ผมควรสรุปเป็นย่อความสั้นด้วยความเข้าใจของผม แล้วนำไปเขียน literature review สักประมาณ 10-15 บรรทัด หรือผมควรจะต้องคัดลอก (แบบไม่โจรกรรมวรรณกรรม) นำมาวางลงในงานผมได้ทันที

ส่วนตัวผมอ่านบทความครบทุกหน้าและสรุปตามที่ผมเข้าใจ แต่เมื่อนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณา ท่านบอกว่าวิธีการที่ผมทำนั้น จะทำให้เสียเวลาเพราะต้องอ่านทุกหน้า ใช้เวลาทำความเข้าใจนาน จึงสรุป จึงแนะนำให้ผมใช้วิธีคัดและนำมาวาง โดยการคัดลอกข้อความก่อนนำมาใช้เล็กน้อย ตอนนี้ผมจึงสงสัยว่า วิธีการแบบใด เหมาะสมหรือจะช่วยให้พัฒนาองค์ความรู้หรือได้พบข้อค้นพบใหม่จากการตีความ literature review กันแน่ครับ ผมจึงอยากขอคำชี้แนะจากผู้รู้เช่นอาจารย์ครับ

ผมติดตามอาจารย์มาหลายปี แต่ไม่เคยคิดว่าวันนี้จะส่งอีเมลมาหาอาจารย์เลยครับ

ต้องขอขอบคุณเวลาอาจารย์เพียงเท่านี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์อย่างสูงครับ

ขอแสดงความเคารพอย่างสูง

ผมตอบดังนี้

เรียน ...

ขอบคุณสำหรับการติดตามอ่านบันทึกใน บล็อก และคำถามครับ

คำถามนี้ทำให้ผมได้เรื่องเขียนอีกบันทึกหนึ่ง ว่าด้วยการเขียนบททบทวนวรรณกรรม และการศึกษาระดับ [บัณฑิตศึกษา](#) ที่น่าจะแยกประเด็นเรียนรู้ได้ ๒ ประเด็น คือ (๑) เขียนบททบทวนวรรณกรรมเพื่ออะไร (๒) เขียนอย่างไร ซึ่งทั้งสองประเด็นเกี่ยวพันกัน คำตอบข้อที่ ๑ จะนำไปสู่คำตอบข้อที่ ๒ ที่แตกต่างกัน

อาจารย์ที่ปรึกษาของคุณคงมีเจตนาต้องการให้คุณเรียนจบเร็วๆ จึงแนะนำเช่นนั้น คือมีเป้าหมายเขียนบททบทวนวรรณกรรมเพื่อให้เรียนจบ ได้ปริญญาโท จึงแนะนำให้คัดลอก โดยดัดแปลงเล็กน้อย เพื่อไม่ให้คอมพิวเตอร์ตรวจพบว่ามี การคัดลอก ซึ่งผมคิดว่า ก็ยังเป็นการคัดลอกอยู่ดี และผมยังมองว่า เป็น [plagiarism](#)

ในมุมมองของผม การเขียนวิทยานิพนธ์ทั้งหมด (รวมทั้งบททบทวนวรรณกรรม) คือเครื่องมือ ของการเรียนรู้ การเรียนรู้คือเป้าหมายที่แท้จริงของการเรียนปริญญาโท (และปริญญาอื่นๆ) ดังนั้น ในขั้นตอนของการเขียนบททบทวนวรรณกรรม จึงควรใช้ฝึกการอ่าน การสรุปความ และการสังเคราะห์ เชื่อมโยงประเด็นโดยอาจารย์ที่ปรึกษาควรช่วยอ่านและ feedback ให้แก่ศิษย์ เพื่อเป็นโค้ชของการฝึกนี้ อาจารย์ที่ไม่ได้ทำส่วนนี้ ผมถือว่าทำหน้าที่ไม่ครบถ้วนหรือบกพร่อง

ดังนั้น คำตอบของผมคือ ที่คุณทำนั้นถูกต้องแล้ว หากมองจากมุมมองของการฝึกฝนเรียนรู้ของตนเอง ที่อาจารย์ที่ปรึกษาแนะนำนั้นผิด

แต่ยิ่งกว่านั้น คุณควรได้ฝึกเชื่อมโยงสาระจากเอกสารอ้างอิงต่างชิ้น ต่างบทความ สังเคราะห์ เป็นสาระภาพใหญ่ หรืออาจฝึกเปรียบเทียบสาระของต่างชิ้นงาน และทำความเข้าใจที่มาของความ แตกต่างนั้น

คุณควรได้ฝึกตรวจสอบวิธีวิทยาของแต่ละชิ้นงาน ว่ามีความน่าเชื่อถือเพียงใด

การเรียนรู้สูงสุด คือหัดสังเกตรวติตั้งโจทย์วิจัยของผลงานแต่ละชิ้น ว่าทำไมเขาคิดโจทย์นั้นออก และเขามีวิธีตอบโจทย์นั้นให้น่าเชื่อถืออย่างไร จากข้อมูลหลักฐานและการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้ เขาสรุปอย่างไร มีการสรุปอย่างระมัดระวัง ไม่สรุปเกินข้อมูลหลักฐานอย่างไร และข้อสรุปนั้นเพิ่มเติมความรู้ที่มีอยู่แล้วอย่างไร

มุมมองทั้งหมดของผมนั้น อยู่บนฐานความเชื่อว่า การทำปริญาโทมีเป้าหมายหลักที่การฝึกฝน ตนเองทางด้านวิชาการให้อ่านผลงานวิจัยเป็น จับใจความเป็น ตรวจสอบความน่าเชื่อถือเป็น หาข้อเื่อของความรู้เป็น และนำไปสู่การฝึกสร้างความรู้ (วิจัย) ด้วยตนเอง ในโครงการเล็กๆ เพื่อตอบคำถามที่มีความสำคัญ และไม่เคยมีใครตอบมาก่อน

ส่วนการได้ปริญยานั้น เป็นเรื่องรอง

จึงนำมาเล่าไว้ เพื่อแสดงจุดยืนหรือความเห็นเรื่อง plagiarism และเรื่องการทำปริญาโท ของผม

หลังจากผมตอบไปไม่ข้ามวัน ก็ได้รับคำตอบดังนี้

เรียน อาจารย์วิจารณ์ พานิช

ตามที่อาจารย์แนะนำมานั้น ทำให้ผมมีความมั่นใจในการเรียนของผมมากยิ่งขึ้น แต่สิ่งที่ผมควรหลีกเลี่ยง คือ การมีปัญหากับอาจารย์ที่ปรึกษา ถ้าผมไม่ทำตามท่านนั้นคงหมายถึงผลกระทบที่ไม่ดีอาจเกิดขึ้นตามมา

ผมสังเกตอีกอย่างเห็นว่า ถึงผมจะอ่านและสรุปวรรณกรรมตามวิธีของผม เมื่อส่งอาจารย์ที่ปรึกษาก็เชื่อว่าท่านจะอ่านทุกคำ และคิดว่าผมคงลอกมาจากที่ได้สักแห่ง ซึ่งในความเป็นจริงผมสรุปจากการอ่านของผม

พอประสบเรื่องนี้ด้วยตนเอง จึงเห็นและเข้าใจปัญหาของผู้ทำลายการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา ผู้ทำลายไม่ได้อยู่ที่ตัวผู้เรียนเสียทั้งหมด อยู่ที่ผู้สอนด้วย หรืออาจารย์ทั้งวงจร

ผมขอเป็นหนึ่งคนที่จะไม่ทำลายการศึกษาของประเทศไทย ผมจะทำด้วยวิธีการที่ถูกต่องดอาจารย์ยืนยันให้กับผมครับ

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ที่สละเวลาอ่านและตอบอีเมลล์ของผม ผมรู้สึกซาบซึ้งใจมากครับ

และจะติดตามผลงานอาจารย์ต่อไปอย่างต่อเนื่อง

ด้วยความเคารพอย่างสูง

๒๑ พ.ค. ๕๘

[บันทึกนี้เขียนที่ GotoKnow](#) โดย [Prof. Vicharn Panich](#)

คัดลอกจาก: <https://www.gotoknow.org/posts/591681>